

Nr 69

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse, m. m.; given Stockholms slott den 10 februari 1956.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt
- 2) lag angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås sådan ändring av gällande bestämmelser, att förbehåll om rätt till uppsägning icke skall behöva göras, då bankbolag ikläder sig garantiförpliktelse. Vidare föreslås att bankbolag och sparbank skall kunna bevilja kredit i checkräkning på högst ett år utan att förbehålla sig uppsägningsrätt.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955
(nr 183) om bankrörelse

Härigenom förordnas, att 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 om bankrörelse skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse)

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sägs må bankbolag i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna lån med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugu procent av bolagets eget kapital, dock att beträffande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital. *Lån som nu sagts* må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtiotusen kronor. Beträffande lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

60 §.

Vad i 56—59 §§ stadgats angående kredit skall äga motsvarande tillämpning i fråga om garantiförpliktelse, som bankaktiebolaget ikläder sig.

(Föreslagen lydelse)

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sägs må bankbolag

1. *bevilja kredit i räkning på högst ett år; samt*

2. i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna lån *mot skuldebrev* med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugu procent av bolagets eget kapital, dock att beträffande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital.

Lån som avses i andra stycket 2 må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtiotusen kronor. Beträffande lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

60 §.

Vad i 56, 58 och 59 §§ stadgats angående kredit skall äga motsvarande tillämpning i fråga om garantiförpliktelse, som bankaktiebolaget ikläder sig.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningsamling.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955

(nr 416) om sparbanker

Härigenom förordnas, att 29 § lagen den 3 juni 1955 om sparbanker skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts. *Sådan uppsägningsrätt må icke i något avseende inskränkas av sparbanken.*

Utan hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån, — — — upplåtna fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall — — — för uppsägning.

(Föreslagen lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts; *och må sådan uppsägningsrätt icke i något avseende inskränkas av sparbanken. Kredit i checkräkning må dock utan förbehåll om uppsägningsrätt beviljas på högst ett år.*

Utan hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån, — — — upplåtta fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall — — — för uppsägning.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 jan-
nuari 1956.*

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden TORSTEN NILSSON, STRÄNG,
ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL,
NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LINDHOLM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med t. f. chefen för justitiedepartementet, statsrådet Lindell, fråga om *vissa ändringar i lagen om bankrörelse, m. m.* samt anför därvid följande.

Enligt 57 § första stycket lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse skall bankaktiebolag, därest lån icke är ställt att betalas inom sex månader, förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom sagda tid. Undantag — varom nu icke är fråga — medges i viss omfattning jämlikt andra stycket samma paragraf. Enligt 60 § skall bl. a. vad i 57 § stadgats äga motsvarande tillämpning i fråga om garantiförpliktelse, som bank ikläder sig.

Uppsägningsrätten beträffande sparbankslån regleras i 29 § lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker. Där föreskrives att, om lån icke är ställt att betalas inom tre månader eller vad angår lån, för vilket säkerheten utgöres av in-teckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, sparbanken skall förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts. Vissa undantag medges även här.

I skrivelse den 23 december 1955 har *Svenska bankföreningen* hemställt om vissa ändringar i de nyss berörda stadgandena i lagen om bankrörelse.

Över framställningen har, efter remiss, yttranden avgivits av *fullmäktige i riksbanken, bank- och fondinspektionen, sparbanksinspektionen* samt *Svenska sparbanksföreningen*. De två sistnämnda remissinstanserna har därvid hemställt om liknande ändringar i lagen om sparbanker.

Från framställningen och remissyttrandena torde här följande få åter-givas.

Svenska bankföreningen hemställer i sin förenämnda skrivelse om sådan ändring av 60 § lagen om bankrörelse, att förbehåll om rätt till uppsägning icke skall behöva göras, då bankbolag ikläder sig garantiförpliktelse. I sam-

band därmed hemställer bankföreningen vidare, att i 57 § intages stadgande att kredit i räkning må beviljas på ett år.

I vad avser garantiförpliktelse uttalar bankföreningen, att kravet på förbehåll om uppsägning allvarligt skulle försvåra det svenska näringslivets verksamhet framför allt vad beträffar transaktioner med utlandet. Föreningen anför följande.

Bankgaranti lämnas ej sällan i samband med exempelvis beställningskontrakt på maskiner o. d. där tillverkningstiden uppgår till ett eller flera år. Uppenbart är, att i sådana fall vederbörande icke kan godtaga ett förbehåll, som innebär att garantin kan komma att bortfalla långt före den avtalade leveranstidens utgång. Detta skulle ju göra garantiförpliktelsen praktiskt taget värdelös. För övrigt hör det redan till själva begreppet garantiförbindelse att den icke skall kunna ensidigt ryggas. Hittills har inga hinder förelegat mot att lämna bankgaranti för hela den tid som betingats av det praktiska behovet i varje särskilt fall.

Beträffande bestämmelserna i 57 § första stycket erinrar bankföreningen om att motsvarande bestämmelser tidigare ingått i de av Kungl. Maj:t fastställda bolagsordningarna och icke i själva banklagen. De nya bestämmelserna — vilka tillkommit i samband med en utvidgning av bankernas rätt att bevilja bundna lån — hade emellertid beträffande kredit i checkräkning inneburit en ändring av de tidigare gällande reglerna, då bolagsordningarna genom särskilt stadgande medgivit att krediter i checkräkning fick beviljas på högst ett år. Bankföreningen framhåller, att det måste beaktas, att ifrågasvarande krediter har en helt annan karaktär än vanliga reverslån och anför därvid i huvudsak följande.

Checkräkningskrediterna avser regelmässigt att tillgodose näringslivets behov av rörelsekrediter. Det är därför av vikt att deras löptid icke blir kortare än omloppstiden hos de tillgångar, för vilkas finansierande krediterna upptages. Denna omloppstid kan ofta uppgå till eller i vart fall närma sig ett år. I fråga om byggnadskreditiven förekommer det endast sällan att byggnadstiden understiger ett år. En checkräkningskredit, som ej med visshet står till förfogande längre tid än sex månader, får därför ett avsevärt reducerat värde. Det sagda kan icke bemötas med en hänvisning till att checkräkningskontrakten fortfarande kan skrivas på ett år, om banken blott gör förbehåll om rätt till tidigare uppsägning. Redan tillvaron av ett sådant förbehåll kan nämligen vara ägnat att försvåra planeringen av inköp eller investeringar. Behovet av en ettårig löptid för checkräkningskrediter har också varit erkänt ända sedan begynnelsen här i landet av en bankverksamhet i fastare former. Redan i bankernas äldsta bolagsordningar eller reglementen fanns sålunda regelmässigt angivet att reverslån lämnades för högst sex månader medan checkräkningskredit — eller »kassakreditiv» som det då kallades — kunde beviljas för ett år.

Slutligen påpekar bankföreningen att även för jordbrukskasserörelsens del har gällt, att krediter i räkning fått beviljas på ett år. Någon ändring härutinnan har icke ifrågasatts.

De av bankföreningen föreslagna ändringarna i banklagen har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av samtliga de i ärendet hörda remissinstanserna. Sparbanksinspektionen och sparbanksföreningen har därjämte hemställt

att sparbankslagens bestämmelser om uppsägningsfristen vid checkräkningskredit ändras i enlighet med vad som yrkats beträffande banklagen.

I avseende på uppsägningsförbehållet i samband med garantiförpliktelser framhåller *bank- och fondinspektionen* att den i nya banklagen stadgade begränsningen ibland är oförenlig med det praktiska livets krav. Vill man lagstiftningsvägen förhindra bankerna att ingå alltför långfristiga garantiförpliktelser måste man i allt fall fastställa en avsevärt längre tid än sex månader som maximitid för sådana förpliktelser och i övrigt utforma bestämmelserna såsom ett förbud för bankerna att teckna garantiförbindelser för åtaganden som avtalsmässigt sträcker sig över längre tidrymd än den bestämda maximitiden. Erfarenheten från bankövervakningen har emellertid visat, att de utfästelser och förbindelser, för vilkas rätta fullgörande garantier utfärdas av bankerna, till innehåll och form varierar så starkt att en schablonmässig behandling av frågan om garantiernas varaktighet icke är tillräddig. Lämpligast synes därför vara att tillsynsmyndigheten anförtros uppgiften att vaka över att giltighetstiderna icke utsträcker sig utöver vad som kan anses förenligt med likviditets- och solvenssynpunkterna.

Beträffande uppsägningsfristen vid kredit i räkning uttalar *bank- och fondinspektionen*, att begränsningen till sex månader uppenbarligen gör ifrågavarande kredit mindre lämpad för sitt ändamål, då detta oftast torde vara att helt allmänt tillgodose en rörelseidkares likviditetsbehov och ett sådant behov som regel icke är begränsat till en kortare tidsperiod. Den tidigare begränsningen av löptiden till ett år var enligt *bank- och fondinspektionen* närmast ett säkerhetskrav avsett att tillförbinda bankens skyldighet att minst en gång om året ompröva krediten ur solvenssynpunkt. Några olägenheter har, framhålls det, icke varit förknippade med denna anordning.

Fullmäktige i riksbanken framhåller, att sexmånadersfristen vid checkräkningskredit icke i och för sig behöver medföra andra olägenheter än som till följd av denna frist i allmänhet kan tänkas uppstå vid bankernas kreditgivning. Fullmäktige vill emellertid icke motsätta sig att den föreslagna ändringen kommer till stånd.

Vad beträffar kredit i checkräkning hos sparbank framhåller *sparbanksinspektionen* att olägenheterna i uppsägningshänseende för kredittagaren är desamma som om krediten erhållits hos affärsbank eller till och med större, såtillvida som sparbank måste förbehålla sig rätt till uppsägning på tre månader, om säkerheten utgöres av borgen, medan affärsbank i motsvarande fall icke behöver betinga sig kortare tid än sex månader. Inspektionen hemställer, att även sparbankslagen måtte så ändras, att i 29 § första stycket samma lag föreskrivet förbehåll om rätt till uppsägning icke skall behöva iakttagas beträffande kredit i checkräkning, som sparbank må bevilja.

Departementschefen. Svenska bankföreningens hemställan om undantag från banklagens krav på förbehåll om uppsägningsrätt beträffande garanti-förpliktelser möter ingen erinran från min sida. Jag förordar sålunda, att 60 § lagen om bankrörelse ändras i enlighet härmed.

Frågan om de villkor under vilka kredit i räkning må beviljas har ett direkt samband med spørsmålet om bankernas likviditet. Den i 57 § första stycket banklagen intagna regeln, att bank skall förbehålla sig rätt att uppsäga ett lån till återbetalning inom sex månader, är betingad av det krav på kortfristighet som gäller i fråga om de svenska affärsbankernas utlåning. Undantag från denna regel bör uppenbarligen icke göras i andra fall än då särskilda skäl kan åberopas därför och sådant undantag kan ske utan att likviditetsskyddet äventyras. Av den i ärendet nu förebragta utredningen framgår att i de för bankerna gällande bolagsordningarna regelmässigt funnits bestämmelser om att kredit i checkräkning kunnat beviljas på ett år utan att banken gjort förbehåll om rätt till uppsägning samt att några olägenheter ur solvens- och likviditetssynpunkt ej synes ha varit förknippade med denna anordning. Med hänsyn härtill och då det torde vara av viss betydelse för näringslivet att ifrågavarande krediter må kunna gälla för en löptid av ett år, vill jag icke motsätta mig att i 57 § lagen om bankrörelse införes en bestämmelse om att kredit i räkning må utan förbehåll om uppsägning kunna beviljas på högst ett år. Vad angår sparbankerna kunde måhända i och för sig ifrågasättas om icke liksom i gällande lag en differentiering efter säkerhetens beskaffenhet fortfarande borde bibehållas. Övervägande skäl synes likväl tala för att sparbankerna — inom den ram som bestämts i sparbankslagen — erhåller rätt att bevilja kredit i checkräkning under samma villkor som gäller för affärsbankerna och jordbrukets kreditkassor. Jag förordar sålunda att 29 § sparbankslagen ändras så att sparbanker må kunna bevilja kredit i checkräkning på högst ett år utan förbehåll om uppsägning.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats härvid fogade förslag till

1) lag angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt

2) lag angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över nämnda författningsförslag måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Harald Häggquist

Förslag
till
Lag
angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955
(nr 183) om bankrörelse

Härigenom förordnas, att 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 om bankrörelse skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse)

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sägs må bankbolag i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna lån med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugoprocent av bolagets eget kapital, dock att beträffande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital. *Lån som nu sagts* må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtio tusen kronor. Beträffande lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

60 §.

Vad i 56—59 §§ stadgats angående kredit skall äga motsvarande tillämpning i fråga om garantiförpliktelse, som bankaktiebolaget ikläder sig.

(Föreslagen lydelse)

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sägs må bankbolag

1. *bevilja kredit i räkning på högst ett år; samt*

2. i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna lån *mot skuldebrev* med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugoprocent av bolagets eget kapital, dock att beträffande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital.

Lån som avses i andra stycket 2 må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtio tusen kronor. Beträffande lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

60 §.

Vad i 56, 58 och 59 §§ stadgats angående kredit skall äga motsvarande tillämpning i fråga om garantiförpliktelse, som bankaktiebolaget ikläder sig.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Förslag
till
Lag
angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955
(nr 416) om sparbanker

Härigenom förordnas, att 29 § lagen den 3 juni 1955 om sparbanker skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts. *Sådan uppsägningsrätt må icke i något avseende inskränkas av sparbanken.*

Utan hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån, — — — upplåtna fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall — — — för uppsägning.

(Föreslagen lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts. *Utan att förbehålla sig sådan uppsägningsrätt må dock sparbank bevilja kredit i checkräkning på högst ett år. I övrigt må uppsägningsrätten icke i något avseende inskränkas av sparbanken.*

Utan hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån, — — — upplåtta fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall — — — för uppsägning.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 3 februari 1956.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden LECH,
REGNER,
LIND,
regeringsrådet LORICHS.

Enligt lagrådet den 2 februari 1956 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 27 januari 1956, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

1) lag angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt

2) lag angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av byråchefen i finansdepartementet C. V. Åbjörnsson.

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:
Sverker Jonson

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 10 februari 1956.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet lagrådets den 3 februari 1956 avgivna utlåtande över de den 27 januari 1956 till lagrådet remitterade förslagen till

1) lag angående ändrad lydelse av 57 och 60 §§ lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse; samt

2) lag angående ändrad lydelse av 29 § lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker.

Föredraganden anför.

Lagrådet har lämnat lagförslagen utan erinran. En redaktionell jämkning bör vidtagas i det under 2) angivna lagförslaget i syfte att bättre anpassa det i 29 § första stycket gjorda tillägget till paragrafens nuvarande lydelse. Berörda lagförslag torde med nu angiven jämkning få föreläggas riksdagen till antagande.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer föredraganden att Kungl. Maj:t måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreslå riksdagen att antaga ovannämnda lagförslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Bengt Resare